

Abstrakt

Bakalářská práce si klade zdánlivě jednoduchý cíl, a tím je čtení vybraných básní Elizabeth Bishopové skrze optiku dvou vztahů, které byly v jejím životě nejvíce formativní. Jedná se o vztah s modernistickou básnířkou Marianne Moorovou a Bishopovým současníkem Robertem Lowelllem.

První část práce je věnovaná vztahu s Marianne Mooreovou, kterou Bishopová potkala při svých studiích na Vassar College a která ji provázela životem až do své smrti v roce 1972. Od statusu učitelka-žačka se básnířky posunuly na rovinu vzájemně se respektujících přítelkyň. Bakalářská práce představuje jejich vztah pomocí vybraných pasáží z dopisů a rozhovorů a pro lepší ilustraci si na pomoc bere dvě básně: „Roosters“ a „Invitation to Miss Marianne Moore“. První báseň ukazuje, jakým způsobem se Bishopová vymanila z vlivu Moore a také předkládá tento důležitý krok jako spojnicí k druhé části bakalářské práce. Druhá báseň představuje jakési usmíření a urovnání jejich přátelství a také milník, který značí konec paradigmatu učitelka – žačka a který nastoluje novou fázi jejich vztahu.

Ve druhé části se seznamujeme s Robertem Lowelllem, který je tou již zmíněnou spojnicí mezi první a druhou kapitolou, jelikož to byl právě on, který pomohl Bishopové přijmout nový způsob její tvorby, a který tak svým způsobem umožnil napsání „Invitation to Miss Marianne Moore“. Nicméně jeho vliv byl mnohem hlubší a pro ilustraci, jakým způsobem se setkání s ním promítlo do tvorby Bishopové, byla vybrána báseň „In the Waiting Room“, ve které se střetává vliv Moorové i jeho. Do této básně se promítl jak deskriptivní, tak i konfesionální aspekt, jež jsou klíčové k porozumění toho, co je dnes známo pod pojmem „Elizabeth Bishopová“.

Nicméně vliv, který měla Bishopová na Lowella, je viditelnější než ten, který nepochybně měla na Moorovou, proto je zde prostor věnován i druhé straně mince, a tím jsou básně „The Armadillo“ a „Skunk Hour“. „Pásovec“ Bishopové sloužil jako vzor pro Lowellova „Skunka“ a

stejně tak způsob, jakým Bishopová pracuje s rytmem a verši. Lowell sám přiznal, že to byl právě „Pásovec“, který ho přiměl se odklonit od zkosnatělých vzorců a začít psát poezii, která je dnes známá pod pojmem „konfesionální“. Nicméně jejich vztah byl vždy vyvážený, a proto se práce zabývá i aspektem válečného protestu, který Lowellovi nebyl cizí a který možná inspiroval Bishopovou k tomu, aby i ona vyjádřila svůj nesouhlas svým vlastním způsobem. Celou kapitolou se vinou úryvky z jejich korespondence, která představuje umění sama o sobě a která by si rozhodně zasloužila větší prostor, než jí tato práce umožňuje.

Na závěr je představená elegie „North Haven“, kterou se Bishopová rozloučila se svým zesnulým „smutným přítelem“ a která, dá se říci, představuje pomyslnou tečku za jejich vřelým a formativním vztahem. Ten si prošel vzestupy a pády, ale nepochybně po něm zůstala pouze pachut' smutku z Lowellovy smrti bez pocitů hořkosti či zášti a který, doufejme, vyvolával po dva zbývající roky života Bishopové úsměv na její tváři.